

WYROK Z DNIA 20 STYCZNIA 2012 R.

III KK 387/11

Z art. 63 § 2 k.p.s.w. wynika, że sąd może uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim określonych przez siebie zmian. Wprawdzie, w przepisie tym wspomina się o możliwości sprzeciwu wobec tych zaproponowanych zmian tylko ze strony obwinionego, niemniej, biorąc pod uwagę istotę wniosku o skazanie bez rozprawy, także oskarżyciel publiczny, który jest autorem wniosku, powinien wyrazić w tej materii swoje zdanie lub przynajmniej powinno się umożliwić mu przedstawienie stanowiska. Sprzeciw oskarżyciela wobec zaproponowanych przez sąd zmian, o których mowa w art. 63 § 2 k.p.s.w., powoduje, że albo sąd odstąpi od określonych wcześniej przez siebie zmian we wniosku i uwzględni go w wersji pierwotnej albo uzna, że brak podstaw do uwzględnienia wniosku i na podstawie art. 63 § 5 k.p.s.w. sprawa podlegać będzie rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Możliwe jest także określenie nowych propozycji i przedstawienie ich stronom.

Przewodniczący: sędzia SN J. Szewczyk.

Sędziowie SN: M. Laskowski (sprawozdawca), B. Skoczowska.

Sąd Najwyższy w sprawie Sebastiana Ł., skazanego za wykroczenie z art. 54 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w dniu 20 stycznia 2012 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 17 sierpnia 2011 r.,

u ch y li ł z a s k a r ż o n y w y r o k i p r z e k a z a ł s p r a w ę S ą d o w i R e j o n o w e m u w T. d o p o n o w n e g o r o z p o z n a n i a .

U Z A S A D N I E N I E

S ą d R e j o n o w y w T. w y r o k i e m z d n i a 1 7 s i e r p n i a 2 0 1 1 r. , u z n a ł S e b a s t i a n a Ł. z a w i n n e g o t e g o , ż e w d n i u 2 5 k w i e t n i a 2 0 1 0 r. w T. n a S t a d i o n i e M i e j s k i m p o d c z a s t r w a n i a i m p r e z y m a s o w e j – m e c z u p i ł k a r s k i e g o r o z g r y w a n e g o p o m i ę d z y z e s p o ł a m i E. T. i B. G. n i e p o d p o r z ą d k o w a ł s i ę p o l e c e n i u p o r z ą d k o w e m u w y d a n e m u p r z e z s p i k e r a z a w o d o w o r a z s ł u ż b ę o c h r o n y , t o j e s t z a w i n n e g o w y k r o c z e n i a z a r t. 5 4 p k t 1 u s t a w y z d n i a 2 0 m a r c a 2 0 0 9 r. o b e z p i e c z e ń s t w i e i m p r e z m a s o w y c h (D z . U . z 2 0 0 9 r. N r 6 2 , p o z . 5 0 4 z e z m .) i z a t o w y m i e r z y ł m u k a r ę 2 0 0 0 z ł g r z y w n y . P o n a d t o w p u n k c i e I I w y r o k u , n a p o d s t a w i e a r t. 6 5 p k t 2 u s t a w y z d n i a 2 0 m a r c a 2 0 0 9 r. o b e z p i e c z e ń s t w i e i m p r e z m a s o w y c h s ą d o r z e k ł w o b e c o b w i n i o n e g o ś r o d e k k a r n y w p o s t a c i z a k a z u w s t ę p u n a i m p r e z y m a s o w e s p o r t o w e – m e c z e p i ł k a r s k i e w s z y s t k i c h l i g r o z g r y w a n y c h p r z e z k l u b y s p o r t o w e n a t e r y t o r i u m R z e c z y p o s p o l i t e j P o l s k i e j n a o k r e s 2 l a t . W p u n k c i e I I I w y r o k u , s ą d n a p o d s t a w i e a r t. 6 5 p k t 3 u s t a w y z d n i a 2 0 m a r c a 2 0 0 9 r. o b e z p i e c z e ń s t w i e i m p r e z m a s o w y c h z o b o w i ą z a ł o b w i n i o n e g o d o o s o b i s t e g o s t a w i e n n i c t w a w e w ł ą s c i w e j d l a m i e j s c a z a m i e s z k a n i a j e d n o s t c e o r g a n i z a c y j n e j P o l i c j i w c z a s i e t r w a n i a i m p r e z y m a s o w e j w y m i e n i o n e j w p u n k c i e I I w y r o k u . W y r o k n i e z o s t a ł z a s k a r ż o n y i u p r a w o m o c n i ł s i ę z d n i e m 2 7 s i e r p n i a 2 0 1 1 r .

P r o k u r a t o r G e n e r a l n y z a s k a r ż y ł w y r o k t e n w c a ł o ś c i k a s a c j ą n a k o r z y ś ć o b w i n i o n e g o S e b a s t i a n a Ł. W k a s a c j i z a r z u c i ł w y r o k o w i :

1. r a ż ą c e i m a j ą c e i s t o t n y w p ł y w n a t r e ś ć w y r o k u n a r u s z e n i e p r z e p i s ó w p r a w a p r o c e s o w e g o – a r t. 6 3 § 2 i § 5 k . p . s . w . w z w . z a r t. 5 8 § 1

k.p.s.w., polegające na rozpoznaniu sprawy przeciwko obwinionemu Sebastianowi Ł. na posiedzeniu, pomimo nieuwzględnienia złożonego przez oskarżyciela publicznego wniosku o wydanie wyroku bez przeprowadzenia rozprawy i dokonania przez sąd istotnej jego zmiany w zakresie orzeczenia o środka karnym – na niekorzyść obwinionego – bez uprzedniego uzyskania zgody oskarżyciela na jego modyfikację, co obligowało sąd do rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych,

2. rażąco naruszenie przepisu – art. 65 ust. 4 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, polegające na orzeczeniu wobec obwinionego środka karnego wskazanego w art. 65 ust. 2 tej ustawy, w postaci zakazu wstępu na mecze piłkarskie na okres 2 lat bez wymaganego określenia meczy piłkarskich i nazw klubów sportowych, których zakaz ten ma dotyczyć.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu pozwalającym na jej uwzględnienie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Przypomnieć na wstępie należy, że wraz z wnioskiem o ukaranie oskarżyciel skierował do sądu na podstawie art. 58 k.p.s.w. wnioski o skazanie Sebastiana Ł. bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu, uzgodnionej z obwinionym, kary 2 000 zł grzywny oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu wstępu na mecze piłkarskie rozgrywane pomiędzy zespołami E. T. a B. G. na okres 2 lat. Sąd wyznaczył w sprawie wniosku posiedzenie w dniu 29 czerwca 2011 r., na które nie stawili się oskarżyciel i obwiniony. Sąd postanowił wtedy uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim zmiany, polegającej na orzeczeniu środka

karnego w postaci zakazu wstępu na wszystkie mecze piłkarskie rozgrywane na terenie Polski przez okres 2 lat. Sąd postanowił także doręczyć odpis postanowienia obwinionemu, pouczając go o możliwości złożenia sprzeciwu i odraczając posiedzenie do dnia 17 sierpnia 2011 r. Obwiniony nie podjął tej przesyłki i uznano ją za doręczoną. Na posiedzeniu w dniu 17 sierpnia 2011 r., pod nieobecność oskarżyciela i obwinionego, wydany został zaskarżony kasacją wyrok.

Nie ulega wątpliwości, że wniosek o skazanie bez rozprawy, o którym mowa w art. 58 § 1 k.p.s.w. jest rezultatem swego rodzaju porozumienia pomiędzy oskarżycielem publicznym i obwinionym. Porozumienie to z natury rzeczy polega na wyrażeniu zgody na takie zakończenie postępowania zarówno przez oskarżyciela publicznego, jak i obwinionego. Z art. 63 § 2 k.p.s.w. wynika, że sąd może uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim określonych przez siebie zmian. Wprawdzie, w przepisie tym wspomina się o możliwości sprzeciwu wobec tych zaproponowanych zmian tylko ze strony obwinionego, niemniej, biorąc pod uwagę istotę wniosku o skazanie bez rozprawy, także oskarżyciel publiczny, który jest autorem wniosku, powinien wyrazić w tej materii swoje zdanie lub przynajmniej powinno się umożliwić mu przedstawienie stanowiska. Sprzeciw oskarżyciela wobec zaproponowanych przez sąd zmian, o których mowa w art. 63 § 2 k.p.s.w., powoduje, że albo sąd odstąpi od określonych wcześniej przez siebie zmian we wniosku i uwzględni go w wersji pierwotnej albo uzna, że brak podstaw do uwzględnienia wniosku i na podstawie art. 63 § 5 k.p.s.w. sprawa podlegać będzie rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Możliwe jest także określenie nowych propozycji i przedstawienie ich stronom (zob. T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, Warszawa 2008, s. 286 – 287; A. Kiełtyka, J. Paśkiewicz, M. Rogalski, A. Ważny: Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, Warszawa

2009, s. 277; A. Skowron: Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, Warszawa 2010, s. 383 – 384).

W przedmiotowej sprawie uznać można, że określone przez sąd w toku posiedzenia w dniu 29 czerwca 2011 r. zmiany we wniosku przedstawione zostały obwinionemu. Nie sposób jednak przyjąć, aby oskarżyciel wiedział o zaproponowanych przez sąd zmianach i aby mógł w tej kwestii wyrazić swoje stanowisko. Sam fakt odroczenia posiedzenia wynikać mógł z różnych przyczyn, a z treści art. 63 k.p.s.w. nie można wywodzić obowiązku oskarżyciela co do sprawdzania, czy odroczenie nie wynikało z faktu określenia przez sąd propozycji modyfikacji wniosku. Pierwszy zarzut kasacji należało w tej sytuacji uznać za oczywiście zasadny, zaś stwierdzone rażące naruszenie art. 63 § 2 i 5 k.p.s.w. w zw. z art. 58 § 1 k.p.s.w. powoduje, że zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Również drugi zarzut sformułowany w kasacji Prokuratora Generalnego jest zasadny w stopniu oczywistym. W realiach rozpoznawanej sprawy sąd miał możliwość orzeczenia wobec Sebastiana Ł. na podstawie art. 65 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 62, poz. 504 ze zm.) środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową na okres od 2 do 6 lat. W punkcie II zaskarżonego kasacją wyroku Sąd Rejonowy w T. orzekł na tej podstawie środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezy masowe sportowe – mecze piłkarskie wszystkich lig rozgrywanych przez kluby sportowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres 2 lat. W kolejnym punkcie wyroku sąd zobowiązał obwinionego na podstawie art. 65 ust. 3 cytowanej ustawy do osobistego stawiennictwa we właściwej dla miejsca zamieszkania jednostce organizacyjnej Policji w czasie trwania imprezy masowej wymienionej w punkcie II wyroku, a więc w czasie trwania każdego meczu piłkarskiego rozgrywanego w Polsce przez

kluby sportowe, na poziomie wszystkich lig piłkarskich, to jest na 9 poziomach, nie licząc meczów rozgrywanych przez kobiety. Takie określenie przedmiotowych granic zakazu jest nieracjonalne, praktycznie niemożliwe do wykonania i sprzeczne z istotą art. 65 ust. 4 cyt. ustawy, który nie bez powodu obliguje do określenia rodzaju meczów, nazw klubów sportowych i zakresu terytorialnego zakazu.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.